

Životopis pana Miroše Svatoňe

Jiří Landík, Natálie Neckářová, Eliška Peterková IX. C
ZŠ Novoborská 371 Praha 9

Miroš Svatoň se narodil 4. 8. 1937 v Náchodě. Základní školu ukončil v roce 1952 v České Skalici.

Už od svých 12 let ho zajímalo rozhlasové vysílání. Když měl příležitost poznat práci rozhlasových pracovníků, měl jasno o svém budoucím povolání.

Potřebnou kvalifikaci získal nejprve na Škole spojovacích mechaniků a poté na Průmyslové škole elektrotechnické, obě v Pardubicích.

V létě 1957 pan Svatoň nastoupil do studia Československého rozhlasu v Hradci Králové. Zde získal praxi nejprve při natáčení zpravodajství, vysílání, výrobě hudby a posléze i rozhlasových her. Při práci na jedné rozhlasové hře ve studiu v Pardubicích, které se zúčastnil šéfrežisér pražského rozhlasu Jiří Hoříčka, od něj dostal nabídku přejít do Prahy. Taková nabídka se neodmítá, a tak 1. 1. 1965 nastoupil v Praze.

Měl příležitost pracovat s našimi nejlepšími režiséry, herci, zpěváky a hudebníky, prožíval opravdu šťastné životní období. Během této doby vystudoval divadelní fakultu Akademie múzických umění, obor Zvuková realizace.

Přišel rok 1968 a s ním okupace naší republiky vojsky Varšavské smlouvy. Pan Svatoň se aktivně účastnil srpnového vysílání, což znamenalo pro něj i pro řadu jeho kolegů propuštění z rozhlasu.

Sehnat práci nebylo jednoduché. Panu Svatoňovi se podařilo nastoupit do Výzkumného ústavu psychiatrického, v areálu léčebny v Praze v Bohnicích. Práce zde pro něj nebyla ničím zajímavá a on nikdy nepřestal doufat v návrat ke své původní profesi. To se stalo po dlouhých deseti letech, kdy se blížil konec rekonstrukce historické budovy Národního divadla a Miroš Svatoň byl díky lidskému přístupu tehdejšího náměstka ředitele přijat do tamního zvukového oddělení.

Díky jeho předchozí praxi v rozhlase se v Národním divadle rychle zapracoval a během tří let se dokonce stal vedoucím oddělení.

Po Sametové revoluci v roce 1989 došlo k rehabilitaci bývalých rozhlasových pracovníků a jemu byl nabídnut návrat zpět. Jenže v té době mu zbývalo deset let do důchodu, a proto raději zůstal v divadle.

Následoval prudký rozvoj digitalizace a informačních technologií, což se projevilo i v oblasti zvukové techniky a zpracování zvuku. A pro pana Miroše nastal čas přizpůsobit se novým podmínkám.

Po osmnácti letech v Národním divadle odešel do důchodu a pořídil si malé domácí studio, čímž mohl pokračovat ve své profesi externě, pro různá divadla a umělecké skupiny. V jeho 75 letech ho ale postihly zdravotní problémy spočívající v podstatné ztrátě zraku, což mělo za následek, že se musel se svou profesí natrvalo rozloučit.